

Nr 72
Märts
2015

Ajaleht asutatud 1995. a 16. detsembril

MUINASJUTU-ERI

Intervjuu
Omalooming
Lugejakirjad
Naljad
Uudised
Ristsõna

„Noor moelooja 2015 Kalmetul”

Teisipäeval, 10. veebruaril toimus Kalmetu Põhikoolis võistlus „Noor moelooja 2015.” Iga klass tegi sobiva kollektsiooni, mida nad kandsid. Lisaks klassidele esines ka meie segagrupp. Ettevalmistused algasid paar nädalat enne võistlust. Klassid tegid omale meelepärased riided. Meie grupi teemaks oli „Valgus ja pimedus.” Grupis olime mina, Raahel, Johanna ja Mariann. Meie riided olid mustad ja valged.

Teisipäeval kolmanda ja neljanda tunni ajal olid veel viimased lihvid ning proovimine. Tunni lõppedes läksime sööma. Kõik sõid kiiresti ning läksid end valmis panema. Aega selleks oli pool tundi. Viimastel minutitel oli suur sagimine. Poole üheks pidime kõik saali kogunema. Virge rääkis kõikidele kavadele iseloomustused ning tutvustas žüriid, kus olid Dagmar, Kalle, Heljo, Tiiu ja Maarika. 1. klass oli kavaga „Kaks pliksi ja pabernukk,” 2. klass „Lilled ja lipsud,” 3. klass „Prillidega päikese käes.” Neist võitis 2. klass. 4. klass „Kättemaksukontor,” 5. klass „Sobib iga ilmaga” ja 6. klass „Neile, kes Armanit, Calvin Cleini ja Pradat kanda ei jõua.” Loomulikult võitis 5. klass oma kollektsiooniga „Sobib iga ilmaga”. Kolmandas kooliastmes oli aga seis väga võrdne. 7. klass „Iga lõpp on uue algus,” segagrupp „Valgus ja pimedus,” 8. klass „Looduslaps” ja 9. klass „Sõdurid.” Võitis 8. klass džungli teemaga. Anti välja ka eripreemiad parimatele modellidele: Lumme- Marie Juhkamsoo, Lisell Valgre, Virge Järs ning esimese klassi tüdrukutele.

Minu meelest oli üritus väga lahe, ainult et natukene raske oli õppimise kõrvalt riideid disainida. Mu isiklik lemmik oli 8. klass, kuna see muusika ja riided olid väga lähedad ja see, kuidas see kava oli kokku pandud, see oli super. Peale üritust läksid tunnid tavaliselt edasi. Kõik õpilased olid väsinud. **Anne-Ly Mutli 7. klass**

Looduslapsed on õnnelikud võitjad.

Mariann „Valguses ja pimeduses”

Lugejakirjad

Marta Siirus 6. kl: ma lugesin meie kooli ajalehte nr 71, see on väga põnev. Eriti meeldis mulle meie klassi jutt näidendist ja õuduste õhtust Puiatu rahvamajas, sest mind polnud kaasas. Mulle meeldivad väga õudsed kohad ja asjad. Merilyni jutt oli sisukas ja huvitav. Mulle meeldis väga lugeda õpetajatest, kes alles tulid meie kooli: õpetaja Mailist ja õpetaja Airist. Väga toredad fotod olid pandud suvistest tegemistest: eriti ilusad olid Reniita oma koeraga ja omapärased majad Poolas. Hea oli üle vaadata, kes said taas head sportlikud tulemused ja mis alal. Nendest peaks alati kooliajalehes kokkuvõtte olema. Et ajalehe lugemine väiksemate jaoks igavaks ei läheks, peaks alati ajalehe lõpus üks mõnus ristsõna olema ja muidugi anekdoodid. Oleks tore, kui ajalehte saab vaadata ka kooli kodulehelt, siis saavad seda lugeda ka mitte ainult koolis töötavad või õppivad inimesed, vaid ka vilistlased, külaelanikud ja lapsevanemad.

Meeri Tultsev 7. kl: mulle pakuvad huvi alati intervjuud ning ka seekord meeldis mulle lugeda just neid. Lehekülgedest meeldis kõige rohkem 6. lk, sest seal olid head tekstid ja Steveni reisi huvitavad pildid. Järgmises ajalehes võiks olla intervjuusid ka õpilasesinduse presidendiga ja asepresidendiga ning vanematest õpetajatest, kellest pole ajalehtedes veel kirjutatud. Kindlasti võiks intervjuuerida meie kooli direktorit Andres Savi, kuidas talle see 15 aastat on olnud siin koolis. Võiks olla luuletusi ja jutte koolis olevatest probleemidest ja ka märkustest. Näiteks: koolilaudu ei tohiks kritseldada, tuleb ka vastutada ja kinni maksta. Võiks rääkida ka kooli parimatest õpilastest, kes teistele on silma jäänud.

Christer Kukk 5. kl: lugesin kooliajalehte Kalmetu Sõna. Mulle meeldisid intervjuud Airi Jergoroviga ja Maili Nälgiga. Mulle meeldis ka Lisell Valgre jutustus oma suvest, meeldis ka Pärtel Ernitsa jutt ning ka Steven Roosimaa jutuke. Tahaks 8. klassis seda ajalehte loovtööna teha ja juba praegu ajalehetoimetusse astuda.

Lisell Valgre 5. kl: see ajaleht nr 71 oli põnev, eriti veel seepärast, et see oli 8. klassi poisi loovtöö. Mulle meeldisid eriti lk 3 ja 4, sest seal olid intervjuud õpetaja Maili ja Airiga. Seal sai nende kohta teada palju uut ja huvitavat. Meie kooli ajalehes oli ka paljude suvejutte, isegi minu oma. Ajalehes olid jalgpallivõistlustel käinud laste nimed ja mis koha nad said. Mulle meeldis selle ajalehe juures eriti see, et viimasel leheküljel oli palju meelelahutust. Ja need naljad olid tõesti naljakad, kuigi ristsõna oli ikka parajalt raske.

Reniita Jugomäe 7. kl: ajalehes nr 70 pakkus kõige rohkem huvi muusikaõpetajaga intervjuu. Ajalehes nr 71 ka need kaks intervjuud, sest alati on huvitav lugeda teiste inimeste elust. Kirjavigu oli palju ja pildid olid mõlemal ajalehel laiali venitatud. Nr 71 ajalehes oli ristsõna raske, eriti väiksemate jaoks. Retsept võiks olla järgmises ajalehes huvitavam. Võiks intervjuuerida õp Marikat, raamatukogu juhatajat, arvutiõpetajat, direktorit, ühesõnaga erinevatest valdkondadest. Ajalehed võiksid olla kinni klammerdatud, rohkem võiks olla ka omaloomingut.

Kristiina Sagevus 6. kl: mulle meeldib see ajaleht, sest siin oli nii palju põnevaid jutte, lähedamad olid anekdoodid. Need olid väga naljakad lood. Mulle meeldib see foto, kus on Marta ja Merilyn, sest see oli ka kõige huvitavam ja see lugu, mis Merilyn kirjutas Puiatus esinemisest, oli päris põnev. Parim lehekülj oli kuues, sest seal olid kaks maja pilti ja need olid päris lähedad ja ma kogu aeg arvasin, et need olid võltspildid, aga need on tegelikult pärismajad.

Kooliajalehest on nii palju kasu, et minu arust on see huvitav ja seda on lahe lugeda, mida õpilased ja õpetajad teevad ja kui huvitavates kohtades nad käivad, see on lihtsalt nii lahe ajaleht.

Lugejakirjad

Selles ajalehes meeldis mulle eraldi välja kirjutatud naljad. Kõige huvitavam oli õpetajate intervjuu. Sain uut ja huvitavat teada nii Airi kui ka Maili elust ja nende huvidest. Sooviksin järgmistes lehtedes ka teiste õpetajate intervjuusid, näiteks õpetaja Enna oma või Heljo oma. Mina sooviksin intervjuuerida õp Heljot, kuna ta tundub huvitav inimene. **Janno Jakobson 9. kl**

Lugesin kooliajalehte number 71, meeldisid naljad ja ristsõna, huvitavad olid ka õpetaja Maili ja Airi intervjuud. Võiks intervjuuerida ka teisi õpetajaid, näiteks õpetaja Heljot või Gerdat. Huvitav oli ka omalooming ja teised kooli tegevusi tutvustavad uudised. **Tarvo Suigusaar 9. kl**

Lugesin kooliajalehte nr 71. Mulle meeldisid need naljad, mis olid arukad ja põnevad. Järgmises ajalehes võiks rohkem olla maakeelt, näiteks Lõuna-Eesti murdetekste või Mulgi, Võru, Valga murdes tekste, luuletusi. **Mait Raudsepp 9. kl**

Arvan, et selles ajalehes oleks võinud rohkem olla intervjuusid. Muidu õp Airi ja Maili intervjuud olid väga huvitavad. Intervjuud võiksid olla õpetaja Heljoga ja Raigoga. Intervjuud meeldivad mulle, kuna sealt saab inimeste kohta uut ja huvitavat teada. Õpetaja Raigoga võin intervjuu ise teha, kuna saan temaga hästi läbi. **Pärtel Ernits 9. kl**

Ajalehes nr 70 meeldis mulle 9. lehekülj, see oli väga põnev ja naljaks. Mulle meeldivad ka selle lehekülje pildid. See oli mu üks lemmikutest juttudest.

Mälestused lk 4: mulle muidu meeldis Meeri jutt, aga see ämbliku pilt oli küll jube. Ma ei saanud aru, miks see ämbliku pilt seal üldse oli, kuna seal polnud ämblikkudest juttu.

Intervjuu lehekülj oli ka päris lahe, ma sain seal leheküljel palju õpetaja Anetest teada, näiteks, et ta sattus siia kooli täiesti juhuslikult. Mulle tundus see intervjuu väga lahe.

Ajaleht nr 71, „Vargus koolis” oli väga lahe ja huvitav jutt. Mulle väga meeldis see jutt. Eriti lahe jutt ehk algus oli see, kui kooli tuli uus õpetaja ja koolis hakkasid lastel asjad ära kaduma. Aga Kert arvas, et see õpetaja on selles süüdi. Algul ei uskunud keegi Kerti, aga kui nad kaamerad üles panid, tabasid nad õpetaja teolt.

Intervjuu lk 3: mulle väga meeldis õpetaja Mailiga intervjuu, sain õpetaja Maili kohta palju toredaid asju teada. Näiteks, et ta on siin koolis käinud ja et õpetaja Maili on elanud kolm aastat Tallinnas. Praegu elab õpetaja Maili Uusnas. Veel sain ma teada, et õpetaja Mailil on lemmikloom, kelleks on kaerasori.

Mälestused lk 5: mulle meeldis väga Liselli jutt, kuna seal oli väga armas see, kui Lisell filmis oma kassi. Uues ajalehes võiks olla vähem vigu, rohkem nalju ja igasuguseid toredaid asju. **Merilin Jolkin 5. kl**

Tulnukad Maal pahandust tegemas (muinasjutt)

Elas kord üks poiss, kelle nimi oli Ragnar, ta kolis hiljuti koos oma perega maale elama. Nad kolisid suurde talusse, kus oli palju maad. Nende kodu oli suur, kuid seal oli vaid kolm tuba ja laut.

Ragnar oli endale alati tahtnud oma tuba ja ta isa tegi talle sünnipäevaks tema enda toa.

Sünnipäevaks sai ta ka endale teleskoobi, millega ta hakkas uurima tulnukaid. Ühel päeval ta otsustas hakata otsima kosmosest tulnukaid ja ta ärkas selleks öösel kell kolmveerand kaks üles. Ta pakkis oma teleskoobi kohvrast lahti ja hakkas uurima. Ta avastas, et mingi väikese planeedi tagant paistab mingisugune lendav taldrik. Ta uuris seda tükk aega ja nuputas, kas see on ikka ufolaev või ei ole. Ühel hetkel Ragnar avastas, et seal läksid tuled põlema ja see hakkas liikuma. See kadus väga väga kiiresti ära ja Ragnar seda enam ei näinud. Ragnar väsis ära ja läks magama.

Kui ta juba voodisse pikali heitis, nägi ta silmanurgast põllul rohelist valgust. Ta tõusis püsti ja vaatas aknast välja ja nägi põllul ufolaeva. Ta hiilis välja ja läks seda lähemalt vaatama. Ta koputas sinna peale ja siis see ufolaev tõusis järsult üles ja langes uuesti maale. Seal avanes uks, kust tuli välja tulnukas, kes ütles: „Tere, mina olen tulnukas Aap” ja ta röövis Ragnari.

Sellest ajast peale pole Ragnarit keegi näinud.

Kevin-Karlos Pähn 7. kl

Jõululugu

Ühel ilusal varahommikul sai Karl teada, et ta saab endale imearmsa väikese õe. Ta oli nii õnnelik, et läks kohe oma sõpradega rõõmu jagama. Kui Karl koju tagasi jõudis, oli vanaema emale helistanud ja öelnud, et ta võitis reisi Riiga.

Vanaemal tuli kohe mõtte võtta ka Karl kaasa. Emale ja Karlile meeldis see mõtte kohe väga. Varahommikul läksid nad koos vanaemaga bussi peale, et sõita Riiga. Kui nad kohale jõudsid, siis nad läksid kohe kahekesi linna peale poodlema.

Kui nad olid juba aastakese ära olnud, tuli aeg tagasi minna. Kui nad koju tagasi jõudsid, oli jäänud Karli ema väga haigeks ja tal oli väga halb olla. Kuna vanaema ja Karl jõudsid tagasi väga hilja õhtul, siis läks Karl oma väikese õe juurde magama. Hommikul ärkas Karl selle peale üles, et ta kuulis, kuidas isa ja arst rääkisid sellest, et ema peab minema kaugele maale ravile. Karl tormas kohe teisest toast välja, et veel viimast korda oma ema kallistada. Isa muutus nii kurvaks, et isegi ei rääkinud kellegagi. Mõni päev hiljem tuli isale teade, et Karli ema peab kauemaks jääma haiglasse, kuna ta ei saa nii ruttu terveks. Isa muutus veel kurvemaks kui enne, kuna nüüd ta pidi oma lapsed andma paremasse perre. Kuna Laura oli alles nii väike, ei saanud isa tööl käia. Isa viis oma lapsed ühte suurde punasesse majja, kus said valida ka need pered lapsi, kellel ei olnud. Laura sai väga heasse peresse, kus teda koheldi väga hästi, aga Karl ei saanud. Karli võttis endale üks vana mees pika habemega. Karl pidi tegema lastele jõuludeks ilusaid jõulukinke. Karl pidi tegema hommikust õhtuni tööd, ta pidi ärkama juba poole viiest üles, et teha lastele ilusaid jõulukinke. Sedasipidi ta tööd tegema 20 aastat järjest.

Lõpuks usaldas see vana mees Karlile kõige suurema saladuse, et tema ongi jõulumees. See vanamees parandas talle maja, tehase, saani ja ka punase kuue. Karl lubas talle, et ta teeb lastele väga palju rõõmu, viies neile mänguasju. Karl tegi alati jõulude ajal oma väikesele õele kõige ilusama kingi.

Kui temast sai nüüd jõulumees, viis ta kõikidele lastele ilusaid puust mänguasju. Kui kõikidele lastele olid jõuluringid tehtud, mõtles ta, et läheb käib ka korrkas oma vanast kodust läbi. Kui ta uksest sisse astus, nägi ta ümber laua istumas ema, isa ja ka Laura oli tulnud jõuludeks oma pere juurde. Laura juures istus väike poiss, kelle nimi oli Madis. Kui ema Karli poole pööras, tundis ta kohe ära oma poja ja läks ja kallistas teda väga kõvasti, siis tuli õde ja ka isa.

Kõige lõpuks tuli ka Laura pisike poeg tema juurde teda kallistama. Nad istusid kõik koos laua taha ja rääkisid oma elust ja mälestustest. Karl tõi suure kingikoti tuppa ja jagas ka oma väikesele õepojale väga palju autosid. Kogu pere oli õnnelik, kuna nad kõik olid jälle koos ja kui nad surnud ei ole, elavad nad praegugi koos ja väga õnnelikult.

Katre Haljasoks 6. kl

Elav lumememm

Elas kord ühel ilusal ja külmal talvel üks lumememm. Ta oli sõbralik ja sai inimestega hästi läbi. Inimesed isegi ei kartnud teda ja olid temaga väga harjunud.

Ühel päeval tuli sinna linna üks rändur. Ta sai inimestega väga hästi läbi ja rääkis neile lugusid oma elust ja reisidest ja varsti ei pannud enam keegi lumememme tähele, sest kõik olid rändurist nii vaimustuses.

Lumememm üritas küll inimestele meeldida ja nendega rääkida, aga ei, kõik inimesed ignoreerisid teda ja isegi koerad käisid tema peale häda tegemas. Lumememm muutus pika aja peale juba kurjaks ja tegi omale lumest jalad ja tahtis ennast maksma panna. Ta muutus kurjaks lumememmeks ja hakkas inimesi kiusama ja piinama. Inimesed arvasid, et see pole midagi tõsist, kuna lumepallidega ei saa inimesi vigastada, aga sai ikkagi.

Lumememm oli juba peaaegu terve linna enda kartuse alla võtnud ja ütles, et tema ei muutu enne heaks tagasi, kuni rändur linnast ei lahku. Rändur polnud nõus, kuna tema oli linna juba sisse kolinud ja talle meeldis seal.

Talv sai läbi ja lumememm sulas ära, aga järgmine talv tuli lumemees jälle ja piinas inimesi. Ja nii käis see lumememm igal talvel inimesi piinamas, kuni rändur linnast lahkus.

Jan Villem Jamnes 8. kl

Kuidas said alguse jõulukombed

Oli kord üks maa, väga lumine maa ja seal sadas väga tihti lund. Seal käinud inimesed nimetasid seda kohta Jõulumaaiks.

Kord ühel päeval tuli sinna maale üks habemik. Ta oli väga lahke ja talle meeldisid lapsed väga.

Habemikul oli seljas punane kuub valge kraega, jalas aga suured vildid ja peas punane valge äärisega tutimüts. Ta otsib endale kodu. Linna ääres oli üks mahajäetud maja. Seal oli pisike tulease ja kambriku koos voodiga. Habemik oli sellega rahul.

Lõpuks said kõik külaelanikud habemiku tegemistest ja olemistest teada. Lapsed külastasid teda tihti ja ta jagas alati lastele komme ja teisi maiustusi.

Lõpuks ta ütles lastele ka oma nime, ta oli Johannes.

Möödus kuid, kui tulid jõulud. Nüüd seisid lapsed tema maja ees rodus, sest kõik ei mahtunud sisse.

Lapsevanemad otsustasid Johannesele uue suurema maja kinkida. Kuna ta oli lastele lausa kolmanda vanaisa eest, olid kõik emad-isad ta vastu lahked.

Enne jõule sai Johannes endale uue suure maja uhkete jõulukaunistustega. Tema maja sära muutis pisikese külakese suureks linnaks. Lapsed külastasid Johannest iga päev. Ka Johannes külastas lapsi.

Nädal enne jõuluõhtut tuli Johannesel hea mõte: ta külastab kõiki lapsi ja viib neile kinke. Habemik marssis poodi ja ostis palju kinke. Kui saabus jõuluõhtu, oli vanake valmis. Ta ostis ka suure kelgu, millele kingid panna.

Johannes külastas kõiki maju, isegi kodutud said kinke. Johannesel oli vaid üks tingimus: kõik pidid talle ühe luuletuse lugema. Ta nimelt armastas neid väga.

Sellest ajast peale saigi alguse meie jõuluvana komme.

Marta Siirus 6. kl

Jõuluime

On taas jälle jõulud! See jõulusära, mis toob meie käte vahele õnne ja palju soove, see on ime. Jõulud on ootuste aeg, mis tuleb ja läheb iga kord. On aeg, mil lumi maha tuleb ning lapsed mängivad lumega ja kelgutavad, uisutavad ja teevad lumesõda. See on laste kihelus jõuludest.

Jõulutäht langes kord maa peale, laps tundis seda oma selja taga, seda imet, mis ta punetama pani. Ta võttis jõulutähe oma käte vahele ning see sädeles ja muutus aina ilusamaks.

Selle lapse nimi oli Isabella. Isebella viis jõulutähekesega endaga kaasa. Kaugele metsa tihedusse, kus ta ei näinud mitte põrmugi midagi. Ta soovis oma unelmate soovi, mida ta on kogu aeg tahtnud ning ta pani oma silmad kinni, et näha, mis juhtub. Ta soovis endale väikest õde ning et ta pere hästi läbi saaks ja tal läheks hästi.

Jõulutäheke hakkas värisema ja see plahvatas järsku. Isabella tegi silmad lahti ja jõuluime oli tulnud just tema perele, talle ja imepisikesele väikesele õele, keda ta kodus nägi. Jõuluime oli Isabellale läinud rõõmsana sisse ning jõulutäht oli Isabellale tänulik.

Jõuluime saabub igale lapsele ükskord, võib ka vanematele inimestele tulla. Jõuluime on üks elu kõige parim soov kellegi elus.

Häid Jõule kõigile inimestele, kes tunnevad jõuludest rõõmu!!!!

Liisbeth Kärmas 6. kl

Peegli-Remi

Ükskord eesti keele tunnis sunniti lapsi kirjandeid kirjutama. Remi ei viitsinud seda mitte vähimatki teha ja passis ninapidi telefonis. Ta isegi ei märganud, kui õpetaja tema peale karjus. Tema silmades peegeldus vaid Facebook ja kõrvades kumises räpp. Tema ajutegevus oli nullilähedane.

Remi tuli meelemärkusele vaid pinginaabri toksamise peale. Esimesena kuulis ta, kuidas õpetaja ta vihasena klassist välja saatis. Remil polnud selle vastu midagi, kuid viimasel hetkel, just siis, kui Remi astus klassist välja, rebis õpetaja tema telefoni käest ja pani ukse lukku. Remi läks ähmi täis ja tagus ust, kuid asjatult. Ta oli äärepealt nutma puhkemas, kui märkas, et ukse alt libises välja paberileht, millele oli kirjutatud: "Kui sa kirjutad muinasjutu, saad telefoni tagasi."

Remi küll porises omaette, kuid otsustas kirjutama hakata. Mõtles, mis ta mõtles, aga inspiratsiooni ei tulnud. Remi pead võinuks võrrelda mõne jahukotiga, sest aastaid sotsiaalvõrgustikke ja räppi olid ta mõistuse tuhmiks muutnud. Ta kirus end, et ei suuda seda teha.

Ta läks riietusruumi ennast värskendama: viskas endale külma vett näkku. Kui ta pea üles tõstis ja peeglisse vaatas, kiljus ta nagu väike tüdruk ja koperdas selili. Remi nägi peeglis enda teisikut kuid looduslikumana: Peegli-Remil olid pikad kammimata juuksed, vikerkaarevärvilised riided ja taustal jooksid üksisarvikud. Remi haaras telefoni järele, kuid talle meenus, et õpetaja võttis ta telefoni ja

Remi ei saanudki pilti teha. Ta oli õpetaja peale vihane ja peeglis toimunu peale hämmingus. Tal ei jäänud muud üle, kui see kõik üles kirjutada.

Remi kirjeldas igat samblaga kaetud värvilist Peegli-Remi juuksesalku, igat sädelevat üksisarve kuldset lakka ja igat värvilist pilve ja pani muinasjutu nimeks "Peegli-Remi" ja andis jutu õpetajale.

Remi sai jätkata oma mõtete uputamisega sotsiaalvõrgustikega ja räpiga.

Erik Ivar Haav 8. klass

Maataltsutaja

Elas kord poiss nimega Raffael. Ta elas metsas, mille kõrval olid mäed. Raffael oli 15- aastane, 170 cm pikk, kaalus 63 kg, brünett ning roheliste silmadega. Need silmad olid sama rohelistes kui muru. Ta elas üksi, lähim küla oli 11 km kaugusel, ta käis vahepeal külas süüa ja muid asju ostmas. Ta vanemad olid surnud, ta teadis ainult oma ema nime.

Ükspäev läks poiss külla leiva järele. Seal hakkas temalt üks antiikkaupmees küsima, kelle laps sa oled. Raff vastas, et Sabina laps. „Aga perekonnanimi?” küsis antiikkaupmees. „Kivi, Sabina Kivi.” See nimi oli antiikkaupmehele tuttav. Ta soris ja soris oma asjades ning lõpuks leidiski selle, mida otsis.

”Poiss, tead, kes su ema oli? Su ema oli eriliste võimetega. Ta suutis mõtte jõul liigutada kive, puuoksi ja muid väikseid asju, mis olid maaga seotud,” sosistas talle antiikkaupmees. Poiss oli väga imestunud. Ta küsis temalt, et kuidas ema seda tegi. Antiikkaupmees andis Raffaelile mõned tema ema antiikasjadest.

Poiss jooksis koju ning hakkas neid asju uurima. Paberil oli kirjas, et peab endasse uskuma, sisemise rahu leidma jne. Terve päev poiss uuris ja mõistatas.

Järgmine päev hakkas Raff proovima asju liigutada mõtte jõul. Alguses proovis ta liigutada väikseid kive ja puuoksi. Mitte midagi ei tulnud välja. Poiss arvas, et teeb midagi valesti ning uuris veel kord seda paberitest kokku pandud asjandust. Seal oli kirjas: „Ära anna alla, kui ei tule esimese korruga välja!” Raff mõtles selle peale ja proovis uuesti. Iga korraga uskus ta endasse rohkem ja püüdis aina paremini. Ta üritas nii palju, et surus silmad kinni ning mõtles ainult sellele väiksele kivikesele. Kui ta silmad lahti tegi, oli kivi liikunud. See andis poisile aina rohkem usku endasse ning proovis juba suuremaid kive liigutada. Raffael sai nende liigutamise juba hakkama.

Kaua aega oli mööda läinud ning nende küla rünnati. Raffael pani kapuutsi pähe ning jooksis alla küla juurde. Võitles pahadega ning tõrjus vaenlased tagasi. Mitte keegi ei tundnud teda ära, ainult see antiikkaupmees. Teda põlvitati ja küsiti, et kes sa selline oled. Ta vastas, et Sabina Kivi poeg. Kõik olid imestunud ning kroonisid ta küla pealikuks.

Martin Karv 8. kl

Õpetlik lugu Sunshinest

Elas kord ühel imelisel maal nimega Kastan üks väike Kentauribeebi Sunshine. Tema hellitusnimi oli

Sansu. Miks just selline nimi? Sellel on hea põhjus.

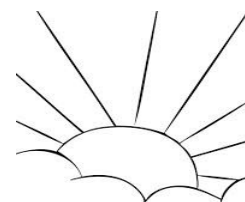
Kui Sansu oli väike, imestasid kõik, kui Sansu naeris laginal viisteist ööd ja päeva järjest. Kogu elu oli ta olnud üks väike naljatilk, kuid teda ei olnud kunagi teiste elanike, peale oma perekonna muidugi, sallitud. Põhjus seisnes selles: kui Sansu jälle oma naeru ja naljadega ülemeelikuks läks, hakkas ta tegema lollusi. Sansu ema ütles kogu aeg, et Sunshine võiks ennast kokku võtta ja mitte nii ülemeelik olla. Sansu aga ei suutnud ette kujutada, kuidas olla tõsine ja mitte kogu aeg naeru lagistada.

Koolis olles oli ta kuulnud, et Luckteip parandab kõiki probleeme. Ta läks poodi ja ostis selle imelise teibi, mida kõik kiitsid ja toppis paksu kihi suu peale. Muidugi hakkasid kõik naerma tema üle, aga ta käis sellega terve nädal koolis.

Ühel hetkel avastas Sansu, et polegi enam isu naerda ja oleks aeg teibist lahti saada. See osutus raskemaks, kui ta arvas, kuna see teip lihtsalt ei tulnud lahti.

Sunshine andis sellest emale teada ja ema otsustas minna temaga haiglasse, seal said nad teada, et see on üks tugevamaid teipe, mida üldse poest leiab. Sansule tehti operatsioon.

Peale seda operatsiooni ei saanud ta tükk aega rääkida, kuid ta õppis käitumist ja tänu sellele on tal nüüd palju rohkem sõpru. *Meeri Tultsev 7. kl*

Kõndiv maja

Elas kord Toomas, ta oli 20-aastane. Üks päev kästi tal vanemate kodust lahkuda. Peale seda pidi ta otsekohe maja ostma, kuid tal polnud selle jaoks raha, sellepärast jäi ta kodutuks.

Üks päev pani keegi üles kuulutuse: „Soodne üür soodsale majale”. Üürihind oli nii väike, et Toomas kohe jooksis sinna. Maja nägi küll inetu välja nagu üks nõiamaja, mõned aknad olid katki. Ta astus uksest sisse, hüüatas müüjat paar korda, aga kedagi ei olnud majas. Ta vaatas majas ringi. Kui ta jõudis keldrisse, oli seal üks metallist uks, mis oli lukus. Toomas üritas mitu korda seda lahti teha, aga ei saanud. Ta otsustas omanikku edasi otsida.

Kell oli juba pool kümme õhtul. Väljas oli kottpime ja Toomas otsustas majas ööbida. Ta läks magamistuppa, pühkis voodi tolmust ja heitis magama.

Toomas ei saanud hästi magada, sest kuulis all krigisevat häält, ta läks alla ja nägi, et seal oli kolm kangi, mis olid kolm meetrit pikad ja nende otsas kolm nuppu. Toomas tõmbas kangid alla, vajutades nuppe samal ajal ja siis hakkas maa hullult värisema. Kelder hakkas kokku kukkuma, nii et Toomas pidi välja jooksuma. Kui ta jooksis esimesele korrusele, läks ta laua alla. Ta jäi seal magama, kuna oli nii väsinud.

Hommikul, kui ta ärkas ja vaatas aknast välja, oli ta linnas. Ta jäi mõtlema, et kuidas sai maja, mis oli enne maal, sattuda linna? Ta läks keldrisse, seal oli kõik sassis, seinad olid kokku kukkunud ja sinna ei saanud lähemalegi minna. Toomas läks peaukse juurde, see oli lukus. Järsku hakkas maa uuesti värisema, aga mitte nii hullult.

Toomas sai aknast välja vaadata ja nägi, et maa liikus tema all või hoopis maja liikus? Ta läks põõningule ja seal nägi ta üht rooli, mille all olid pedaalid. Toomas võttis rooli kätte ja hakkas pedaalidega väntama.

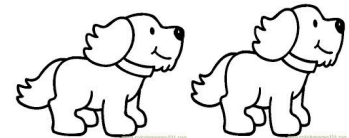
Samal ajal läks omanik maja üle vaatama, aga maja polnud. Majaomanik läks ruttu maja otsima. Kui ta selle leidis, võttis ta välja ruupori ja ütles: „Peata see maja otsekohe!” Toomas kuulis seda, aga ei peatanud, ta lihtsalt ei osanud. Kui ta ära väsis, tahtis ta maja peatada, aga ei saanud. Ta lihtsalt ei saanud käsi roolilt lahti. Majaomanik juba teadis, et on liiga hilja teda peatada.

Toomas nägi, et maja hakkas minema mere poole. Ta üritas sealt välja saada, aga ta ei jõudnud. Majaomanik võttis välja luua ja lendas maja aknast sisse. Ta jooksis Toomase juurde ja hüüdis: „Lahtigu, saadigu!” ja Toomas sai sealt välja.

Majaomanik lennutas ta ruttu majast välja. Toomas nägi, kuidas maja vee alla kadus. Kuid praegu oli lähedam see, et ta lendas luua seljas, mida juhtis nõid. Nõid peatus ja ütles: „Nõiutud sa nüüd, kahetse seda elu lõpuni!”, siis nõid haihtus õhku, Toomas ei tundnud oma käsi ja nii kestis see elu lõpuni. Olgu siin õpetus: hoidke oma näpud teiste asjadest eemale!

Sander Lääts 7. kl

Täpi

Elas kord üks koer, ta nimi oli Täpi. Ta oli väga tore koer, sest alati valvas ta oma peremehe kodu ja mängis iga inimesega, kes neile külla tuli. Täpi oli musta-valge kirju koer ja ta oli oma pere lemmik. Alati, kui peremees läks rongiga tööle, tuli Täpi talle vastu. Terve küla teadis Täpit ja ta peremeest.

Ühel tavalisel päeval läks peremees jälle tööle, ta töötas teatri juhatajana. Täpi saatis ta rongi peale ja läks siis koju. Alati vaatas ta kella ja kui kell sai 17.30, läks ta peremehele vastu.

Täpi ootas ja ootas, aga rongi pealt ei tulnud tema peremeest. Tema peremehel oli teatri proovi ajal süda seisma jäänud ja ta oli surnult maha langenud. Täpi ootas seal päevi ja öid, aga peremeest ei tulnud.

Täpi peremehel oli ka üks tütar, kes oli täisealine ja kellel endal oli ka laps. Kuna külarahval oli Täpist tohutult kahju, mõtlesid nad, et saadavad Täpi peremehe tütrele, aga kuna tütar elas korteris, siis nad ei saanud Täpit enda juurde võtta.

Täpi hulkus igal pool ringi ja jõudis lõpuks sinna kohta, kus ta peremees töötas. Ta jõudis sinna ja üks inimene tundis ta ära, ta oli Täpi peremehe parim sõber, ta nimi oli Taavi ja ta tahtis endale väga koera ja täpselt sellist, nagu Täpi oli. Taavi hakkas mõtlema, et niikuinii Täpil oma peremeest enam ei ole ja ta hoolitseks Täpi eest. Taavi oli 100% kindel, et kodus on kõik selle üle väga õnnelikud, eriti veel viieaastased kaksikud.

Taavi helistas oma naisele, kes oli väga õnnelik koera üle ning ta naine ütles, et ta läheks koerale asju ostma. Taavi ostis kõik vajalikud asjad ära ning nüüd algas Täpil õnnelik elu, ainult et vahel ta muidugi mõtles oma peremehele, aga kuna Taavi oli ta peremehe parim sõber, siis ta tuletas alati peremeest meelde.

Täpi oli väga õnnelik ja ta elas koos kaksikute, Taavi ja ta naisega õnnelikult elu lõpuni. **Marta Poolakese 6. kl**

Mida tegi I klass talvevaheajal?

Lükkasin lund üksinda, mängisin õe Kristiinaga kaardimängu UNO. Hüppasin õues batuudil, tegin lumememme, võtsin vastu uut aastat Ridakülas. Mul käis onutütar ka külas.

Liis Saarepera 1. kl

Mul käis külas parim sõber Harly, temaga on alati lõbus mängida. 3. jaanuaril läks meil elekter ära, see oli päris hirmus. Õnneks pani Avo bensiinigeneraatori käima, siis läks taas valgeks.

Rauno Grünberg 1. kl

Mina käisin kõndimas ja kelgutamas koos 11-kuuse vennaga, kelle nimi on Sander. Tegin vaheajal trenni ja lasksin ilutulestikku Tõnukülas. Käisin veel ujumas Abja ujulas, käisin külas vanaemal ja isal Õisus. Ajasin leiba luusse, lõpuks lõppes vaheaeg ja pidin kooli minema.

Lisete Enders 1. kl

Meil käisid külas külalised ja kaks koera mängisid õues Ruudiaru talus. Koertest üks oli külaliste koer ja teine oli meie koer.

Lumme-Marie Juhkamsoo 1. kl

Mina tegin koos oma vennaga laevasid ja siis lasin koos vennaga need laevad vanni ujuma. Nägin Tõnukülas ilutulestikku, see oli väga ilus.

Ingrid Kallas 1. kl

Mina käisin poest ostmas saapaid ja maiustusi. Me käisime Viiratsis tädi Mairel külas ja mängisin Sandriga. Pärast läksime tädi Maire ja Sandriga ja meie perega rakette laskma. Mul on üks hea sõber, tema nimi on Lisanna, me läksime neile ka külla Uusnasse.

Kadi Rimmel 1. kl

Mida sai I klass kingitusteks jõuluvanalt?

Liis: lego, šokolaadi, kaardi

Rauno: DVD lemmikud 2, telefon, telekamäng

Lisete: hommikumantel, Kalevi šokolaad, kommikarp Jõulusoov, kaleidoskoop, võlupuu, Samsung tahvelarvuti, raamat „Head Eesti mõistatused”.

Lumme-Marie: inglitiivad, Barbie voodi, šokolaade.

Marko: kalaõnge, kommi, elektrilise kera.

Ingrid: käekott, tüdrukute lego, plastiliini, jõuluseikluse komme.

Kadi: jõulukalender, joonistusvihik, pliatsikarp, vihik

25. septembril, neljapäeval oli meie kooli 7. klassil tore päev Tipu looduskoolis.

Kell 8:30 olid kõik õpilased ilusti valmis bussi peale minekuks. Bussisõit läks kiirelt, kuna meil oli tore seltskond, kellega oli huvitav.

Tipu kooli juurde jõudes ootas seal meid naine. See naine oli sakslanna. Alustasime sealset programmi päikesematkaga, mis koosnes maade otsimisest. Kui olime päikesematka lõpetanud, läksime edasi vabaõhuklassi. Vabaõhuklassis tegime grupid. Ühes grupis oli kaks inimest. Meile anti tekstid, mis jutustasid paljudest maailma hädadest. Meie pidime tekstid läbi lugema, vastma küsimustele ja pärast enda tööd esitlema teistele rühmadele. Kui kõik olid saanud enda tööd esitletud, mängisime mängu, mida meie programmijuht õpetas.

Päev oli tore ja suured tänud õp Viigile, kes meid üldse sellele programmile kaasa viis. Meil oli tore, aitäh.

Meeri Tultsev 7. kl

6. klassist mina, Kristjan, Hendrik, Marta, ja Merilyn käisime 8. oktoobril Paalalinna koolis õpioskuste olümpiaadil.

Seal oli neli ruumi, igas ruumis jagati ülesandeid. Esimene oli meediatuba. Teine oli eesti keele ja kirjanduse tuba. Kolmas oli IT- tuba ja neljas ajalootuba. Pärast teist tundi saime ka koolis süüa kartulit ning seene- ja kanakastet. Tee oli samuti. Toit oli imemaitsev. Lõpuks kogunesime aulasse, nagu ka alguses, ja saime kingituseks šokolaadi. Lõbus päev kestis kaheteistkümnenni.

Hiljem saime teada, et saavutasime 4. koha, aga üks punkt jäi kolmandast kohast puudu. Oleksime pidanud vähemalt kahe punkti eest rohkem pingutama.

Marta Siirus 6 kl.

25. novembril toimus meie koolis kadrikarneval. Karnevali teema oli „Pidu lossis”. Seal osalesid 1.-6. klass ja üritus toimus saalis 5. ja 6. tunni ajal.

Päeva juhtijad olid Raahel Poolakese ja Kersti Telkinen ning nemad korraldasid kõik mängud ja esinemised. Igast klassist valiti parima kostüümiga laps. Kõige alguses rääkisid nad päeva plaanist. Sai esineda millegagi ja ka palju mängu oli.

Marta Poolakese 6. klass

25. novembril toimus Viljandi linnaraamatukogus Koidulauliku luulepäev. Meie koolist käisid seal Kristjan Kändla ja Hendrik Juhkamsoo. Kristjan luges Koidula „Ukse kõrval” ja Contra „Pükssepp” ja Hendrik luges Koidula „Armastus” ja Contra „Me peamees”. Lugejaid oli kokku 36. Meil läks seal üsna hästi, aga Hendrikul läks Koidula luuletus meelest ära. Huvitav oli kuulata teiste luuletusi.

Hendrik Juhkamsoo 6. klass

27. novembril toimus Paalalinna koolis jutuvõistlus Paalalinna Põnevik. Meie koolist käisid seal Marta Siirus ja Marta Poolakese.

Seal olid märksõnad, millest pidi kirjutama ja need olid peegel, seitse ja kuldne päike. Enne kirjutamist juhutati meid saali. Seal tutvustati žüriid ja kõikide koolide õpiastele anti tänukiri, harilik pliiats ja kustutuskuum Paalalinna kooli logoga. Seejärel oli meil aega kaks tundi kirjutada.

Marta Siirus 6. klass

Me käisime 20. jaanuaril Ugala teatris põnevat etendust vaatamas. Läksime peale kolmandat tundi Ugala bussiga, kaasas esimene kuni neljas klass ja kaks viiendikku.

Vaatasime etendust „Printsess Lulu ja härra Kere”, mille lavastas Marika Palm. "Printsess Lulu ja härra Kere" on südamlik ja lõbus lasteetendus, kus on hullumeelsed seiklused. Lulu oli tark printsess, kes viiitsis õppida. Printsess Lulu kehastas Klaudia Tiitsmaa. Meie istusime teatris 13. reas, ma isegi märkasin, et tagapool on lavale parem vaade. Kui etendus käis, oli suur vaikus, kui naljakas koht oli, naeris kogu publik, isegi

õpetajad. Etenduse ajal oli üks vaheaeg, käisime Ugala kohvikus söömas. Etendus kestis kokku kaks tundi. Soovitan vaatama minna.

Lisell Valgre 5. kl

Intervjuu Tiuga

1. Olime kimpus Teie ametinimetusega, kas te ise, Tiiu, ka teate, mis on Teie ametinimetus?

Eks ikka! On teine mul, jah, selline pikk, konarlik ja natuke arusaamatu. Kui te näete mind võtmekimbuga ringi jooksmas, tähtsa näoga laua taga istumas, tülidesse ja muredesse sekkumas, kadunud asju otsimas, vahel kiitmas, vahel kurjustamas ja teie ülemeelikusi ohjeldamas – siis olen ma tähtsa nimega administraator. Kui aga on mul kaaslaseks suur sõber tolmuimeja või mopp, siis olen koristaja. Ning nüüd on vaja need kaks nime kokku panna ja vastus ongi käes.

2. Kas Teile meeldib töötada Kalmetu koolis?

Jah, tõesti meeldib, kollektiiv on lahe ja ma ei väsi ütlemast, et meie lapsed on kullatükid. Et vahel tuleb ette väikseid arusaamatusi, see on normaalne. Me oleme ju kõik omamoodi lapsed – osa lihtsalt natuke vanemad ja suuremad, teised väiksemad. Teiega on lahe ja ma tõesti tahan hommikuti tööle tulla ja õhtuks tahan jälle kangesti koju!

3. Kua olete Kalmetu põhikoolis töötanud? Meenutage mõnd naljakat olukorda.

Natuke üle kümne aasta. Aasta 2002 kevadel tulin aednikuks ja nii ta läinud. Mis puutub naljakatesse olukordadesse, siis mulle meeldib, kui on lõbus neil, kes seda nalja teevad, kui sellel, kelle kulul see on. Nii mõnigi teist mäletab vast kogu selle suve minu toolil istunud kaltsunukku, kellele nii mõnigi juhtus "tere" ja "head aega" ütleva. Eelmisel talvel liikusin ma ju ringi valge jänesekasukaga (väga külm oli), millele oli ka valge sabatups külge õmmeldud, millest mina muidugi ise ei teadnud! Mõlemal korral olid mängus kokatäide nobedad sõrmed.

4. Kui lumi sulab, mida ette võtate?

Kui lumi sulab, lähen kindlasti õue lillepeenraid näppima ja kutsun ka teid appi oma kooli ümbrust korrastama.

5. Kuidas on Teie arust praegune koolielu, halvem või parem, huvitavam või igavam?

Igavam, sest suhtlemist on vähem, kogu aeg näpatakse telefone.

6. Mida Te peale tööd teete?

Pärast tööd?! Ei midagi põnevat. Igapäevatoimetused + päris suur kanakari + sõnakuulmatu kutsikas + unustan aeg -ajalt end söögimajas toimetavaid linde vaatama + ristsõnad. Ja nii ta läheb...

7. Kuidas on Teie pere Kalmetu kooliga seotud?

Kõik mu neli last: Margus, Margo, Heino, Margit, kes on juba täiskasvanud, on lõpetanud meie kooli. Olen ka 6-kordne vanaema!

Intervjueerisid: Sander Lääts, Steven Roosimaa 7. kl

o	p	q	w	a	s	t	r	i	d	v	t
p	s	i	d	u	t	k	r	o	p	a	a
e	o	k	n	v	s	o	e	e	e	a	l
e	n	e	a	a	b	i	t	s	g	l	l
a	b	c	d	r	l	i	o	e	t	s	i
v	ä	i	k	s	e	i	k	a	r	u	n
n	i	m	e	t	a	v	a	u	r	v	n

1. Kes on kirjutanud „Kevade”, eesnimi?
2. Mis on esimese käände nimi?
3. Kes on Kalmetu kooli Eesti keele õpetaja?
4. Kuhu käivad koolitarbed?
5. Mis on suure vastandsõna?
6. Mis on Eesti pealinn?
7. Kes kirjutas „Pipi Pikksuka”, eesnimi?
8. Mis tähed on tähestikus 4 esimest tähte?
9. 1 klassi õpiku nimi?
10. Kes on Eesti parim kettaviskaja, eesnimi?
11. Mis on selle looma nimi, kes armastab mett süüa?
12. Kes on suurim kala?

Ristsõna koostas Markus Mälk 7. kl

S	T	D	T	L	R	E	I	O	R
E	P	N	U	I	K	P	E	R	I
K	Õ	A	E	Õ	I	S	L	E	I
L	D	E	S	I	O	T	S	I	T
M	E	S	L	L	T	A	S	L	M
I	R	O	O	E	A	O	A	S	U
R	A	M	N	I	I	B	A	O	R
K	U	L	D	S	A	A	R	N	U
A	L	N	D	Ä	J	I	S	T	L
K	E	K	A	A	R	M	Ä	E	A

Miks käib blondiin poes neljakäpukil?
Sest poe ees on plakat: „Meil on hinnad all.”

Leia 10 Kalmetu õpetaja perekonnanimi!

Ristsõna koostas: Anne-Ly Mutli 7. kl

Juku tuleb koolist ja küsib isalt: „Kas sa käisid samas koolis, kus mina 20 aastat tagasi?” „Jah,” vastab Juku isa. „Aaaaaa...”, nüüd saan ma aru, mida direktor mõtles, kui ütles, et ta pole 20 aastat sellist totut näinud nagu mina.”

Mees on jumala juures ja küsib: „Kui palju on sinu jaoks 1 sekund?”

Jumal vastab: „Miljon aastat.”

Siis küsib mees: „Kui palju on sinu jaoks 1 euro?”

Jumal vastab: „Miljard eurot.”

Mees küsib: „Anna mulle palun 1 euro?”

Jumal vastab: „Oota, 1 sekund.”

Ajalehetoimetuse Kalmetu Sõna liikmed: Ene Toomsalu, Christer Kukkk, Katre Haljasoks, Jan Villem Jamnes, Marta Siirus, Meeri Tultsev, Reniita Jugomäe, Martin Karv, Liisbeth Kärmas, Merilin Jolkin, Kevin Karlos Pähn, Marta Poolakese, Sander Lääts, Steven Roosimaa, Erik Ivar Haav, Markus Mälk, Anne-Ly Mutli, Lisell Valgre